

stava. Tako so pa prišli slov. volilci do večine v velikem posestvu in s tem v okrajnem zastopu.

To je bilo prav, ali kaj se je zgodilo pri zadnji volitvi leta 1893? V vrsto velicnih posestnikov so vpisali nekatere meščane, ki imajo precej davka za zemljišča zunaj Celja, ali tudi za hiše v Celju, nikjer pa za zemljišče toliko, da doseže davek 60 goldinarjev, pač pa presega njih davek skupaj to svoto. Po tem, kar je upravna sodnija določila leta 1889, mislil bi človek, da c. kr. gosposka ne bi mogla njih več vpisati med velike posestnike. Ali ona je to storila v Celju in celo c. kr. namestnija v Gradcu je zavrgla ugovor slov. stranke — na korist nemškutarjev. Dr. Dečko pa je v imenu g. J. Hausenbichlerja, župana v Žalcu, vložil ugovor do upravne sodnije na Dunaju. Rzsodba nima sicer več moči na zadnje volitve, ali za prihodnje je važna in težko smo pričakovali, kaj poreče ta sodnija. Kar pove zdrava pamet, je to, da velika hiša ni tisto veliko posestvo, veliko zemljišče, o katerem govori postava in taka je bila rzsodba tudi upravne sodnije na Dunaju z dne 22. februarija. Odslej torej ne voli več toliko mestjanov v velikem posestvu zoper slov. volilce.

Naši bralci pa lahko razvidijo iz tega, koliko se lahko dela krivice slov. ljudstvu celo v imenu postave, če imajo le-to v rokah ali jo razlagajo liberalci in nemškutarji. Bog nas torej varuj liberalne vlade in njihov postav!

Cerkvene zadeve.

† Sestra Sebastijana Meško.

V nedeljo, dne 4. marcija, zjutraj ob osmih preminola je v Mariboru po dolgi in mučni bolezni predstojnica usmiljenih sester, častita sestra Seb. Meško. Nežika, kakor so jo klicali mati, porodila se je leta 1821 pri Veliki nedelji od vrlih in poštenih kmetskih starišev. Prava sreča otrok pa so bogaboječi stariši, a tudi starišev najlepša čast so pobožni, pridni otroci. Oče in mati sta bila vesela tacega otroka, polnega strahu božjega; zlasti pa je bila Nežika vsa materina, ter je kakor ovčica vedno tekala kraj svoje ljubljene matere. Deklica ni poznala druge poti, nego pot v domačo cerkev, kjer se vede tako lepo, da jo marsikatera mati svoji hčerki postavlja v izgled.

Iz životopisov sv. devic, katere je ukaželjna deklica najrajši prebiral, izvedela je Nežika, da se je vsaka devica, ki si je izvolila Jezusa za svojega ženina, prej ko prej v kakem samostanu skrila zapeljivemu svetu. Zato sta z materjo po kratki razpravi sklenili: Nežika vstopi v Gradcu pri usmiljenih sestrah. Zdaj je še trebalo očetove privolitve. Ko očetu naznanila svoje misli, oče ni rekel ni črno, ne belo. Še le za nekaj dni pokliče Nežiko in reče: »Nežika, če te Bog kliče, pojdi v imenu božjem; oče ti ne bode na poti«. Leta 1844 vstopi torej 23 let stara v Gradcu pri usmiljenih sestrah. Ker je Nežika tako naglo svoje srce odtrgala od ljube matere in od očetovega doma, je to tako hudo ranilo njeno rahlo in nedolžno srce, da se v Gradcu ni mogla vtolažiti. Modre sestre jej torej svetujejo, naj se vrne domu k svoji materi in Nežika je rada privolila. Ko stopi večer ob solnčnem zahodu na domači prag, se je mati tako prestraši, da jej sprva beseda zareče. Potem jej pa očita rekoč: »Nežika, za božjo voljo, kaj delaš doma?!« In od tistega trenutka, dopovedovala je rada rajna sestra Sebastijana, bila je žalost po domu minola za vselej. Že drugo jutro zopet pospravi svojo culico ter se napoti v samostan nazaj. Sestre v Gradcu

so pa itak vedele, kako se vrači taka bolezen otročjih src in Nežiko veselo zopet sprejmejo, ki je bila odslej tudi zvesta svojemu poklicu do smrti.

Leta 1845 bila je novinka preoblečena ter dobila ime Sebastijana. L. 1848 prestavijo mlado sestro v Maribor v bolnišnico, kjer jo že l. 1850 postavijo za predstojnico. To častno ime imela je do svoje smrti, torej celih 44 let. Težko je v nekaterih besedah popisati njeno bogoljubno dušo in vrlo delovanje v samostanu. Svojim redovnim sestram je bila prava mati in niso je drugače nazivale, kakor svojo ljubo »mamico«. V bolnišnici vladala je tiho in mirno, kakor bi je ne bilo, a vendar tudi moško in modro, da so je bili polni vsi kotje, da ni ničesar prezrla v hramu. Ko se je bolnišnica v kratkem razširila za dvoje prostornih poslopij, na njeno veliko žalost deželni odbor ni maral postaviti tudi prostornejše kapelice. Toda Sebastijani srce ne upade, nego začne nabirati prostovoljnih doneskov za kapelico, in ni preteklo leto dnij, mogla je sestra deželnemu odboru izročiti 1200 gl. za stavbo dostojne kapelice, in zdaj se dežela ni več mogla njeni želji upirati zaradi stroškov.

Lepota hiše božje in slovesnost božje službe bila jej je zlasti na skrbi. Domači duhovnik so jo torej radi podražili rekoč: »Ni res, sestra Sebastijana, pri vas ne sme minoti noben večji praznik, da bi vi ne oskrbeli kaj novega za kapelico?«

Z Bogom je zaupno govorila, kakor nevesta s svojim ženinom. Prigodilo se je v jesenskih počitnicah, da sestre dve nedelji zaporedoma niso imele doma sv. maše, a v farno cerkev jim ni bilo moči iti zavoljo množine bolnikov. Sestre žalostne čakajo tretje nedelje. Bila je že sobota, a duhovnika zopet ni bilo dobiti. Sebastijana torej srčno vstopi v kapelico in poklekne pred Jezusa v presv. Rešnjem Telesu moleč: »Preljubi nebeški ženin, nimaš-li ti nobenega duhovnika za svoje neveste?« In še je molila, ko je pride sestra v kapelico iskat z listom v roki, v katerem se neki duhovnik ponuja, ali mu je drugo jutro svobodno priti maševat v bolnišnico. Polna je bila strahu božjega in že sence greha se je bala. Z veselim licem je pripovedovala, da se vedno več nedolžnih slovenskih deklic oglašja za sprejem pri usmiljenih sestrah; in ako je kateri revščina branila vstopiti, jo je Sebastijana po dobrih ljudih vselej vedela oskrbeti z najpotrebnejšimi reči.

Bolniki so sestro predstojnico ljubili in častili, kakor hišno mater. Če je bolniku bilo jako hudo, trebalo je samo, da je sestra Sebastijana pristopila k postelji in njena krotka in mirna duša umirila je precej tudi bolnika. Velika žalost je pa bila po hramu, če je kak trdovraten grešnik ležal na smrtni postelji, ki ni hotel nič slišati o spovedi. Tedaj so morali duhovniki, sestre in tudi bolniki moliti za njegovo spreobrnjenje. V zadnji sili morala je vselej pomagati Marija, pribežališče grešnikov. Če je bolnik dopustil, da so mu sestre obesile okoli vrata blagoslovljeno Marijino svetinjico, takrat je bila sestra Sebastijana že dobre volje ter je dejala, da je zaupanje na Marijino pomoč ni nikdar varalo. Enkrat v svojem življenju je bila celo blizu mučeniškega venca. Zblaznel je bil čez noč neki bolnik. Ko mu drugo jutro sestra ponudi zajutrek, zgrabi jo bolnik za zatilnik in jo vrže po hudi borbi ob tla in že je segal po velikem nožu, ko pribežita dva hlapca predstojnici na pomoč. Sestra je o tem rekala: »Ko bi hlapca prišla za trenotek pozneje, bilo bi po meni«.

Leta 1875 obhajali smo v domačem krogu petindvajsetletnico njenega predstojništva in njene redovne sestre so se že pripravljale, da bi k letu slovesno praznovala zlato gostijico ali petdesetletnico redovnega življenja svoje ljubljene mamice; toda Sebastijana jih je

zavrnila rekoč: »Zlato gostijo si jaz hranim za nebesa«, in njena želja se je izpolnila. Sestra Sebastijana je bila male, a trdne postave in zdravih kostij. Zato pa jo je tudi smrtno bolenje mučilo več kakor leto dnij in mrtvoud jo je trikrat zadela, preden jo je mogel umoriti. Zdaj je šla k Očetu po zaslužno plačilo. Bog jej daj večni mir! Vale, anima candida (srečno, čista duša) in prosi za nas!

Sv. misijon na Ponikvi.

Od 8. do 18. februarja smo imeli sv. misijon, katerega so vodili častiti gg. lazaristi iz Celja. Vsak dan so bile tri pridige. Lahko trdimo, da enakega misijona ne pomnimo, odkar je bil prvi misijon pri nas l. 1851, kateremu so bili načelnik nepozabljeni pokojni A. M. Slomšek, naš rojak. Takrat se je moglo misijona vdeležiti in sv. zakramente prejeti ogromno število ljudi, ker tedanji g. župnik Keše nikomur niso zavidali dušnih dobrot; in prav tako so tudi ravnali naš sedanji č. g. župnik Alojzij Kreft.

Mnogo ljudi je prišlo iz sosednjih župnij, ki bi se radi vdeležili sv. misijona ter sv. zakramente prejeli. Med njimi je prišla tudi neka žena, ki je šla h gospodu župniku ter jim rekla: »O, kako bi rada, da bi se jaz in moji vdeležili te slovesnosti; prosim vas za spovedne listke.« Pripovedovala je potem drugim, da so jo vprašali, koliko da njih želi. Rekla je, da deset in kar so jih našteji rekoč: »Rad bi in želim, da bi bilo vsem ustrezno, kolikor mogoče, čeprav so iz drugih far; ne daj pa Bog, da bi iz domače fare kdo izostal!« Kako so naš trudoljubivi gospod župnik srčno želeli, da bi naj ta milostni čas vsi farani dobro porabili, slišali smo pri nauku, katerega so na predpustno nedeljo popoldne imeli. Rekli so med drugim, da vse radi žrtvujejo, da bi le ne bil zgubljen ta sv. čas za katerokoli njihovo ovčico. Upati smemo, da niso padle na nerodovitna tla te vabilne besede; zato pa jih očitno zahvaljujemo za ves trud in za vso požrtvovalnost.

Da smo imeli sv. misijon, sme se tudi pripisovati našemu prejšnjemu, že pokojnemu župniku, g. Matevžu Vrečku. Ko so lani imeli velikonočno izpraševanje, naznanili so nam, da nam bodo letos v tem času nekaj posebnega za naše duše oskrbeli. Misijona sicer niso doživeli, ali njih želje so se izpolnile, za kar vživajo plačilo v večnosti. Pa tudi onim se moramo javno zahvaliti, ki so pri sv. misijonu največ trpeli; zato pa srčna hvala častitim gg. misijonarjem, ki so nam toliko na srce govorili in jih toliko z Bogom spravili. Hvala tudi vsem gg. spovednikom in slednjič hvala vsem, ki so kaj pri tej priložnosti pomagali! Naj jih Bog blagoslovi in jim povrne že tukaj na zemlji, enkrat pa v nebesih!

B.

Gospodarske stvari.

Poduk o cepljenju ameriških trt.

Visoko c. kr. ministerstvo za poljedelstvo je odredilo, da bode vodja državnih uredov proti filokseri, gosp. Franc Matiašič v Ptuj v tej spomladi imel tečaje za cepljenje ameriških trt v političnih okrajih Ptuj, Celje, Maribor in Ljutomer, in sicer bode podučeval v teh-le krajih:

1. V občini Slamnjak, okraja Ljutomerskega, v vinogradu graščine Gornji Ljutomer v Podgradju, dne 12. aprila t. l. 2. Pri Sv. Miklavžu, v Ormoškem okraju, v trsnici Miklavškega vinorejskega društva, dne 13. aprila. 3. Pri Sv. Andražu v Leskovcu, v sred-

njih Haložah, na posestvu gosp. Andreja Vindiš, dne 16. aprila. 4. V Lehniku, v gornjih Haložah, v ameriški trtnici okrajnega odbora Ptujkega, dne 17. aprila. 5. V Hrastovcu, v občini Zavreč v spodnjih Haložah, v državni trsnici, dne 20. aprila. 6. Pri Sv. Trojici nad Rogasko Slatino, v okraju Rogaskem, v tamošnjem državnem ameriškem nasadu, dne 25. aprila. 7. V Šmarju pri Jelšah, v tamošnji ameriški trtnici okrajnega odbora Šmarje, dne 26. aprila. 8. Pri Sv. Jurju ob južni železnici, v tamošnji drevnici cesarjevič Rudolfovega sadjarskega društva za spodnji Štajer, dne 27. aprila. 9. V Petrovčah pri Celju, v tamošnji trtnici vinorejskega društva za Celjski okraj, dne 28. aprila. 10. Pri Sv. Petru pri Mariboru, v tamošnjem cerkvenem vinogradu, dne 30. aprila.

Vseh teh tečajev se sme vsakdo brezplačno vdeležiti. Ves k cepljenju potrebni material oskrbi država.

Nova knjiga za živinorejce.

»Pri živini še se lahko dobi denar«, tako danes splošno govorijo gospodarji. Toda ni zadosti, ako kdo skrbi domačim živalim, posebno goveji živini, za krmo, treba je še na marsikaj gledati, da se zboljša reja goveje živine. Zato bode z veseljem segel vsak živinorejec, ki je zavzet za napredek, po knjižici, katero s temi vrsticami hočemo priporočiti. Knjižica, ki stane samo 15 kr. in se naroči pri podružnici c. kr. kmetijske družbe v Novem mestu, glasi se tako-le:

»Nauk slovenskim gospodarjem, kako je zboljšati rejo goveje živine. Spisal Viljem Rohrman, pristav deželne kmetijske šole na Grmu.«

Ta v preprostem in lepem jeziku pisana knjiga obsega 51 strani v mali osmerki in v njej se razklada v I. poglavju o reji bikov, v II. o reji krav, v III. o reji telet in v IV. o reji mlade govedi. Pristavek govori na kratko o zdravih hlevih in dostavek o novi postavi za Kranjsko o povzdigi reje goveje živine. Prav ta nova postava je napotila g. pisatelja, da je spisal ta nauk, ki bode izvestno mnogo koristil kranjskim in sploh vsem slovenskim živinorejcem.

Ušiva živina.

Uši lotijo se večidel le mlade živine in to tedaj, če mora dalje časa stradati. Nahajajo pa se navadno tam, kjer so rogovi priraščeni, pri ušesih, ob vratu in po hrbtu. Ker povzročujejo hudo srbenje, odrga in oguli se na takih mestih dlaka, ali pa stoji po koncu. Vsak gospodar ti vé mnogo domačih sredstev zoper te sitne zajedalce naštetih, a to je le znamenje, da prav za prav nima dobrega sredstva, ki bi gotovo in brez dvoma potrebito nesnago. Navadno priporočuje se kameneno olje, tabačna voda, burnokislo živo srebro itd.

Temu nasproti priporočujejo se iz znanstvenih uzrokov potrjena in uspešna sredstva, katera hočemo v kratkem omeniti.

Živinče, ki ima uši, umije se naj z vodo, v kateri se je krompir kuhal, kajti taka voda ima dosti strupenih snovij, katere je dobila iz krompirja in te uničujejo tudi uši, ne le uši, temveč tudi nam že znane »grinje«. Mesto te vode služi tudi navadni jesih, a doma pridelan, ne oni iz štacune, ali pa laneno olje in celo ribja mast je dobro sredstvo zoper uši. V vsakem slučaju sme se pridjati nekoliko žveplenega cveta in zmes naj se prej zagreje pri peči in na to se žival do dobra ž njo namaže. Nekateri svetujejo celo, da bi se vporabljeval čebul in česen, kar gotovo ni brez vsega vpliva na šesteronožce. Slednjič pridenemo le še jedno mazilo, ki se je največkrat kot prav uspešno pokazalo, a je pri vsem tem isto.